

גראפיקאים במוקד

הגראפיקה השימושית בארץ עלתה על מוקד. אלא שאין זה מוקד של בערה, אלא מוקד המיפגש של כל שלבי ההתהוות של מבצעים גראפיים: רעיונות, ביצוע והפצה.

היה זה לפני כחצי שנה כששני צעירים, ניסן פלג ומושה שמיר בשייחוף עם הגראפיקאי הידוע פאפו, מלאי יזמה וחדורי אמונה שניתן לשלב גראפיקה מסחרית ברמה אמנותית גבוהה, חוללו מהפכה בשדה הגראפיקה היישראלית בישראל. הם הקימו את

ההוגה
הוא פאפו, מנהל הסטודיו של מוקד, פאפו (30), שסיים בהצטיינות את בצל-אל, זכה כבר בפרסים רבים עבור מודעותיו.

הוא אחד מבתי-הדפוס הגדולים בישראל. בו מודפסים עבור מוקד ברמה בינלאומית לוחות-קיר, גלויות חג ואלבומים מפוארים.

החידוש העיקרי אותו החדירו אנשי מוקד לנוף הגראפי של ישראל, הם מוצרים גראפיים עשויים חומר פלאסטי, שמלבד ערכם השימושי כלוחות-קיר וכמכשירי-כתיבה, הם מהווים אותה תשבות של מתנות ואמצעי-פרסום יעילים ביותר.

בשטח זה קשורה מוקד עם החברה האמריקאית הידועה Brown and Bigolo, שהעניקה לה את הזכות היבלעדית להפצת מוצרים בלאסטיים לפי פאטנטים מקוריים שלה. בזמן הקרוב עומדים אנשי מוקד לפתח קשרים נוספים עם גורמי חוץ לשייווק דגמים מקוריים לחו"ל. כך יוכיחו לברורות ישראליות לפרסם את תוצרתם בשווקים זרים.

סיום בוק באולפני מוקד שבדרך פתחת-קוה 44 בתל-אביב, יוצר את הרושם של כוורת תוססת בה טווים רעיונות חדשים ושיטות מקוריות וחדשות המעמידות את האמנות הגראפית לשרות המשק הישראלי.

ביצוע
עבודת נמלים ושיטות גראפיות חדישות ביותר מושקעות במבצעים הגראפיים המבוצעים על-ידי מוקד. נוסף לרעיונותיהם המקוריים, מצטיינים המבצעים ברמה אמנותית גבוהה. בין מבצעי המפעל: לוחות-קיר, אלבומים, מוצרים פלאסטיים וגלויות.

מוקד, מוסד המאחד בתוכו תכנון מבצעים גראפיים, ביצועם האמנותי, הדפסתם והוצאתם-לאור. זהו מוסד המעניק שרות גראפי מלא למוסדות, מפעלים ומשרדי-פרסום, שעד כה היו נאלצים להזמין רעיון במקום אחד, לבצעו אצל אדם אחר, להדפיסו ב"דפוס נפרד ולמסור את הפצתו לגוף נוסף. מעתה ניתן לעשות כל זאת ב-

מוקד, מוסד המאחד בתוכו תכנון מבצעים גראפיים, ביצועם האמנותי, הדפסתם והוצאתם-לאור. זהו מוסד המעניק שרות גראפי מלא למוסדות, מפעלים ומשרדי-פרסום, שעד כה היו נאלצים להזמין רעיון במקום אחד, לבצעו אצל אדם אחר, להדפיסו ב"דפוס נפרד ולמסור את הפצתו לגוף נוסף. מעתה ניתן לעשות כל זאת ב-

תכנון
ניסן פלג, המנהל העיסקי הדינאמי של מוקד (מימין), בישיבת תכנון עם צוות הגראפיקאים. בה מועלים רעיונות למבצעים גראפיים, אותם הם מעמידים לרשות לקוחותיהם.

בפעולה
שניים מצוות הגראפיקאים המעולים העובדים בשרות מוקד — המוסד הגראפי העממי לרשות הקוץ מבצע מושלם, החל בתכנונו, ביצועו וכלה בהוצאתו לאור והפצתו.

למי לפנות?

(המשך מעמוד 11)

עברנו לדירה זו. אז החל הכסף זורם מכל הצדדים. ממש הפכנו שירים. באחד הימים מצאתי מכתב שלה ולא יכולתי לשלוט בי עצמי. רצתי לרחוב וורקתי עצמי תחת מכונת. המכונת נעצרה ברגע האהרון ואני נשלחתי לבית-החולים רמב"ם. לבדיקות פסיכיאטריות. הרופא שטיפל בי היה האיש הראשון שאיחל לי מול-טוב ביום חתונתי. אחרי חודש חורתי הביתה — אבל הגיהנום לא השתנה. עד שהתפרצתי בשנייה, לפני שבועיים.

★ ★ ★

מה יהיה מחר?

שבוטיים אלה עברו עלי כחלום בל-הות. הכל התחיל בזמן ארוחת-צהריים רגילה. אום זו נכנס לבית ירוסטום קיבל את פניו כמכר תל-אביבי וחיק. הוא לא חזר לשולחן והחל בהכנות לצאת את ה"בית". לאן אתה יוצא באמצע ארוחת-הצהריים? "שאלתי אותו.

"זה לא עסקך", ענה לי. הבנתי שהוא נוסע אליה. רצתי אחריה לרחוב ורציתי להחזיק בו. אבל הוא הכה אותי. היתה זו הפעם הראשונה שהיכה אותי בנוכחות זרים. הוא לקח את הילדים, שרצו אחרי והחל חוזר לכיוון הבית. רק אז ראה כי השכנים מסכיבים נעמדו בחלונות וצפו בעניין במרחש. הוא חזר ונכנס עם הילדים למכוניתו של האורח. רצתי אחרי המכונית המתרחקת אבל נפלתי על הכביש. את השאר אני זוכרת כמו מזל מסך אפל: משטרה. פנייה לפסיכיאטר בשאלה אם אני מסוגלת לטפל בילדים. המשטרה שולחת אותי לקחת את הילדים. מצאתי את עומר, אבל את אחמד התביאו הפני. הילד נרדם וישן ברציפות 16 שעות. שוב משט"רה. הקצין פאר מורה לי ללכת לסוף רחוב עבאס ושם לחכות לאחמד. "למה לסוף הרחוב?" "בגלל שהם לא רוצים לראות אותך!" סוף-סוף הילדים בבית. אין אף פרוטה. בעזרה סוציאלית אומרים לי: "לאן את תלכי? לקיבוץ? איזה קיבוץ יקח אותך עם שני ילדים ערבים?"

אחרי שבוע הלכתי לרחוב עבאס, הבאתי את הילדים והחזרתי את מפתחות הדירה. לא הייתי יכולה להשאיר את הילדים רעבים. במשטרה יעצו לי לפנות לשגרירות הפולנית. הם חייבים לעזור לי. הלכתי לשם. לא הייתה לי אף פרוטה והלכתי ברגל לתל-אביב. כמובן שחזרתי אחרי כמה קילומטרים. התחלתי להסתובב ברחובות ומצאתי עצמי שוב ברחוב עבאס. אז הבנתי מתאם שבכל העיר הזאת, בכל הארץ הזאת, אין אחר מלבדו. למי אני יכולה לפנות? אני — פולניה, מוסלמית, אשתו של ערבי.

דפקתי בדלת. בפרוודור עמד הוא ואני התחלתי לדבר על בדידותי. כי שוב היה הוא היחיד שבפניו יכולתי להתלונן. דיברתי בעיניים מושפלות כדי שהוא לא יבחין בדמעות. כשהרימותי את עיני נוכחתי שדיברתי לקיר. הוא נעלם. אז לא יכולתי להתאפק. פתחתי את הדבר הראשון שנקלע לידי — את מכשיר הטלפון — והסתחתי אותו ברצפה. באותו רגע התנפלו עלי כולם והתחילו להריב לי. כשנפלתי בעטו בי וקראו למשטרה. המשטרה הביאה אותי לבית-הכלא. ישבתי שני לילות ויום. ביום השני הביאו אותי לבית המשפט והשופט שאל מי יוכל לערוב לי כדי שאשתחרר. עניתי שאין לי ידיד כזה.

אחרי המשפט אמרו לי השיטרים ללכת ללשכת הסעד. הלכתי. קודם כל לא קבעתי אתך פגישה, אמרה לי המנהלת. "את קיל-קלת הכל ואין כבר מה לעזור לך".

שוב הסתובבתי ברחובות. בשלוש בלילה חזרתי לדירה והתפלאתי שאצל אחת ה"שכנות עדיין דלק האור. כאשר עליתי במדרגות, פתחה את הדלת יקראה לי. פתאום התברר לי שאני בכלל לא בוד"דה. כולן חיכו לי, הן הביאו אותי לדירה, שם גיליתי כי רוסטום לקח לא רק את חפציו האישיים, אלא גם את מנעול הדלת. הן הביאו לי אוכל ולא עזבו אותי לבד. מאז אני בבית וכמעט שטוב לי. אני רק חושבת בלי הפסקה והבנתי שהפסדתי את חיי. כאשר הפסדתי את בעלי חשבתי שצדק נשאר לי הילדים. נאבקתי עליהם. אבל עכשיו גם כזה שילדי נשאר לי אינני מאמינה. הילדים דיברו אנגלית בבית, ברחוב עברית, ואצל סבתא ערבית. ברחוב התביישתי לקרוא לאחמד בשמו. ליד אביו, אמר פעם אחמד: "איפה כל הערבים האלה? אני אהרוג אותם!" לאיוו נאמנות לחנך אותם? לערבים? ליהודים? לפולנים? האם יש הגיון בחינוך קוסמופוליטי?

ומה יהיה מחר? חווה השכירות של ה"דירה פג בסוף החודש ולאן אלך בחודש הבא? ובמה יהיה המחיר שונה מהיום?